

שמי, יצחק (חברון, כ"ז באב תרמ"ח/4.8.1888 —
חיפה, ח באדר תש"ט/9.3.1949)

למד בחברון ואחר בירושלים, בה סיים לימודיו בביהמ"ד
למורים (1909). בהוראה בעקרון, דמשק ובמשך שש
שנים בפיליפולי בבולגריה. חזר ב־1919 ועד 1926 בהוראה
בחברון וכן בעסקנות ציבורית שם. משם עבר לטבריה
ומ־1930 בהוראה בחיפה. סיפורו הראשון ("עקדה") על
הווי הספרדים פירסם ב"העומר" (א, תרס"ז) ומאז פירסם
סיפורים באכסניות הספרותיות בארץ ובחו"ל ("התקופה",
"השלוח") בהם תיאר את הווי הערבים, עדות המזרח,
חברון ועוד. בנפרד יצא בחייו סיפורו "נקמת האבות"
(סיפור מחיי הערבים. תרפ"ח). אסופת סיפוריו בעריכתו
ובהקדמתו של א. ברש יצאה בתשי"א (כאן גם "נקמת
האבות").

א. ח. אלחנני. שיחת סופרים, קצה—רב; מ. ד. גאן.
יהודי המזרח בא"י ב, 379; ב. י. מיכלי. ליד האבניים.
133—145; י. ר. מלכו. נקודות הן מהעולם הספרדי
בדורות האחרונים, 50—57.